

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

05 iunie 2013

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca din 06 septembrie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 februarie 2013 de inculpatul

Sivacenco Andrei Victor, născut la 15 aprilie 1978, originar din s.Arionești, r-nul Dondușeni, domiciliat în s.Rudi, r-nul Soroca.

Cauza a fost examinată în prima instanță de la 04.06.2012 pînă la 06.09.2012, în instanța de apel de la 27.09.2012 pînă la 20.02.2012, în instanța de recurs de la 03.05.2013 pînă la 05.06.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 06 septembrie 2012, Sivacenco Andrei a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.d), e), f) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunîndu-se încasarea de la Sivacenco Andrei în beneficiul lui Murin Elena a prejudiciului material în sumă de 2000 lei.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Sivacenco Andrei, la 10 mai 2012, în jurul orei 05.50-06.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, s-a deplasat la domiciliul cet.Murin Elena, din s.Rudi, r-nul Soroca, unde pe ascuns a pătruns în casă, ulterior într-o odaie și din buzunarul scurtei, ce se afla în dulap, a sustras bani în sumă de 2000 lei, însă fiind depistat de către Murin Dmitri și Murin Elena, dorind să fugă, a lovit-o pe ultima la mîna dreaptă provocîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.83/A din 15.05.2012, vătămări corporale neînsemnate, după care a fugit de la locul infracțiunii, cauzîndu-i părții vătămate o daună materială considerabilă.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, invocînd că în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul examinării cauzei nu au fost aduse probe veridice ce ar confirma vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate, că anume el ar fi sustras suma de 2000 lei de la partea vătămată, deoarece banii nu au fost găsiți la el în urma percheziției, iar instanța de judecată în lipsă de probe neîntemeiat l-a condamnat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 februarie 2013, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul Sivacenco Andrei, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că probele cercetate de instanța de fond, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui au fost corect încadrate în baza art.187 alin.(2) lit.d), e), f) Cod penal, fiind bazate pe declarațiile părții vătămate E.Murin, a martorilor D.Murin, M.Țimbalist, F.Jorneac, V.Plohiu, A.Păunescu și actele

cauzei: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.05.2012, raportul de expertiză medico-legală nr.83/A din 14.07.2012, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei din 10.05.2012, conform cărora E.Murin și F.Jorneac l-au recunoscut pe inculpatul A.Sivacenco, ca persoană care a comis jaful și fugea de la locul infracțiunii, probe care, analizate în ansamblu, coroborează între ele, nu trezesc careva dubii, confirmă vina acestuia în cele incriminate și combat argumentele lui, precum că nu a comis infracțiunea dată, deoarece la fața locului nu au fost depistate careva amprente și în urma percheziției la el nu au fost depistați banii sustrași, fiindcă după comiterea faptei dînsul a avut destul timp de a ascunde ori nimici banii, iar din procesul-verbal de cercetare la fața locului, rezultă că el a fost în contact doar cu hainele în care căuta banii, ceea ce exclude fixarea pe ele a amprentelor.

Astfel, instanța luînd în considerație că în cauză există probe ce dovedesc cu certitudine săvîrșirea de către A.Sivacenco a infracțiunii incriminate, a considerat argumentul invocat de acesta cu privire la nevinovăția sa ca nefondat.

De asemenea, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a dat apreciere critică declarațiilor martorilor M.Railean și L.Burdeinaia, care au declarat că inculpatul în noaptea și dimineața zilei de 10.05.2012, pînă a fi reținut de colaboratorii de poliție, s-a aflat acasă, fiindcă depozițiile lor vin în contradicție cu probele acumulate în cauză și ele fiind mama și concubina acestuia, sînt persoane cointeresate ca acesta să nu fie tras la răspundere penală.

Referitor la măsura de pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a conchis că aceasta este una echitabilă, în limitele sancțiunii de care a fost recunoscut vinovat, la care s-a ținut seama de persoana acestuia, care are antecedente penale nestinse și a comis infracțiunea în stare de recidivă, precum și de atitudinea lui față de fapta comisă.

5. Inculpatul, la 13 mai 2013 și 27 mai 2013, a declarat recursuri ordinare, care se vor examina ca un recurs unic, în care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt ale cauzei, solicită casarea hotărîrilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că instanțele de fond și-au bazat soluțiile doar pe declarațiile părții vătămate, în lipsa cărorva probe certe ce ar demonstra vinovăția lui în săvîrșirea infracțiunii imputate, în rest, invocînd repetat aceleași motive ca și în apel descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Recurentul în recursul declarat nu a invocat vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, dar potrivit textului recursului, argumentele invocate se cuprind în temeiul de recurs prescris de art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală „nu au fost întrunite elementele infracțiunii”.

Colegiul menționează că temeiul invocat de recurent - „nu sînt întrunite elementele infracțiunii” include cazurile cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul căror s-au constatat elementele constitutive, ori cînd nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul penal constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de

drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul constată că instanța de fond și cea de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar atât ale apărării, cât și ale acuzării, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui A.Sivacenco în comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.d, e), f) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și minuțios în textul hotărîrilor instanțelor de fond, și anume: declarațiile părții vătămate E.Murin, a martorilor D.Murin, M.Țimbalist, F.Jorneac, V.Plohii, A.Păunescu și actele cauzei: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.05.2012, raportul de expertiză medico-legală nr.83/A din 14.07.2012, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei din 10.05.2012. Probele puse la baza concluziei de vinovăție a inculpatului de către instanțele de fond sînt pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele și nu trezesc careva dubii.

Instanțele de fond au respins versiunea înaintată de către inculpatul A.Sivacenco, precum că nu el a săvîrșit infracțiunea imputată, nefiind depistați la el banii sustrași, la fel și amprentele lui la fața locului, constatînd că, potrivit declarațiilor părții vătămate E.Murin, dînsa anume pe A.Sivacenco l-a depistat în casă și acesta a lovit-o cu pumnul, după care a fugit, iar martorii F.Jorneac și V.Plohii au declarat că, în jurul orei 06.00, l-au văzut pe inculpat, care ascunzîndu-și fața fugea din direcția gospodăriei părții vătămate E.Murin spre casa în care el locuia. Astfel, instanțele corect au concluzionat că după comiterea faptei, inculpatul a avut destul timp de a ascunde sau nimici banii, iar potrivit procesul-verbal de cercetare la fața locului, acesta a fost în contact doar cu hainele în care căuta banii, fapt ce exclude fixarea pe ele a amprentelor.

Astfel, din conținutul hotărîrilor atacate rezultă că instanțele de judecată corect au constatat faptele și circumstanțele săvîrșirii infracțiunii incriminate inculpatului A.Sivacenco în baza art.187 alin.(2) lit.d, e), f) Cod penal, descriindu-le în partea descriptivă, ulterior motivîndu-se concluzia de vinovăție prin cumulul de probe administrate în cauză, care obiectiv au fost apreciate de instanțele de judecată.

Colegiul remarcă că, recursul repetă textul apelului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel minuțios le-a examinat și, apreciind toate probele din dosar, examinîndu-le în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, corect considerîndu-le neîntemeiate.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Dezacordul autorului recursului cu aprecierea probele de către instanțele de fond, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76, 82 Cod penal, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, persoana acestuia, că anterior a fost judecat și a comis infracțiunea în stare de recidivă, și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Sivacenco Andrei, împotriva sentinței Judecătoriei Soroca din 06 septembrie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 februarie 2013 în propria lui cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 iunie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu